

« — Отъ васъ ли сж тия двѣ хубави строфи издълбани у стѣната?

« — Да, Господине.

« — Дѣто ще каже вий сте . . . .

« — Злочестиятъ Нормански Князь.»

Вардачътъ заминж подъ прозорецътъ ни, и ни накара да млькнемъ.

И кой е тоя злочестъ *нормански князь*? питахъ самъ себе си. Нали е туй титлата, която бѣхж дали на синътъ на Луи XVI? Нъ туй горкото дѣте умрѣ, безъ сѣко съмиѣние; и съсѣдътъ ми не е освѣнъ единъ отъ тия злочести, които се мжчяхж да го направятъ живо.

Има веке много, които се казвахж за Луи XVII; тѣ сичкитѣ се познахж за лъжци: ето срѣдство за да се отдава на тогози по-много увѣренъе!

За туй колкото и да се мжчихъ да се сумнѣвамъ, невѣруванъето бѣше най силното, и до днесъ е тѣй. Нъ се рѣшихъ да не рекж нищо докачително на тоя злочестъ, каквато и да е баснята, съсѣ която ище да ме измами. Слѣдъ малко врѣме, той прѣстанж да пѣе, и пакъ си захважхми разговорътъ.

На въпроситѣ, които му направихъ върху положенъето му, отговори ми че наистина е Луи XVII; и тогази се разяди съсѣ яростъ притивъ уйка си Луи XVIII, грабителъ на правата му.

Нъ, тия права, защо не ги търсихте по врѣмето на Ресторацията?

« — Тогази бѣхъ твърдѣ боленъ на Болонъ. Щомъ се продигихъ, затекохъ се на Парисъ, прѣдъ-